

21 Νοεμβρίου 2014

Ένας 17χρονος στέλνει γράμμα στον Χριστό

/ Γενικά Θέματα



Ιησού Χριστέ...

είμαι ένα απλό παιδί, αν και έκλεισα τα 17 μου. Είναι η ηλικία της εφηβείας, αλλά δε θέλω και δε μπορώ να τη σκέφτομαι. Δυσκολεύομαι. Σου γράφω κάποιες σκέψεις. Δεν είμαι σίγουρος ότι θα τις λάβεις. Δεν έχεις κάποια διεύθυνση. Δε ξέρω που βρίσκεσαι και στο κάτω - κάτω ποιος είσαι Εσύ.

Ο κόσμος δε μου λέει σχεδόν τίποτα για Σένα. Δε Σε γνωρίζει και ούτε που θέλει να Σε γνωρίσει. Προσπάθησα να μάθω κάποια πράγματα για Σένα, αλλά δεν κατάφερα τίποτα.

Ούτε τουλάχιστον τ' όνομά Σου δε προφέρουν οι άνθρωποι που βρίσκονται γύρω μου. Και τότε, Χριστέ, πώς να Σε βρω; Που βρίσκεσαι; Ποιος είσαι; Πώς να είμαι βέβαιος ότι υπάρχουν; Ότι με γνωρίζεις, ότι μ' αγαπάς, ότι έχεις και για μένα μια σταγόνα αγάπης; Οι γύρω μου δε Σε βλέπουν, κοντά τους δε Σε αισθάνομαι. Πολλοί απ' αυτούς που με περιτριγυρίζουν υποφέρουν από εγωισμό, από υποκρισία, από μίσος. Δε μου λενε τίποτε για Σένα. Δε θέλουν να Σε βρουν, να Σε αισθανθούν, να Σε συναντήσουν.

Όταν τους ρωτάω κάτι για Σένα μου γελούν ειρωνικά και με κοιτάζουν με περιφρόνηση. Δεν έχουν χρόνο και για Σένα. Ίσως δεν πιστεύουν σε Σένα. Είναι απασχολημένοι με τα προβλήματά τους, τα τόσο μικρά, τα τόσο πρόσκαιρα, τα τόσο ποταπά.

Και με πονάει το ότι πάντοτε φαίνονται χαρούμενοι και ευτυχισμένοι. Το χαμόγελο εμφανίζεται στα χείλη τους. Φαίνονται να ζουν τη ζωή τους. Εγώ όμως δεν μπορώ να αισθανθώ έτσι. Ίσως δε ξέρεις πόσο συχνά με βαρύνει η λύπη, η αδυναμία, η μοναξιά...

Ίσως θα ήθελα να είμαι σαν αυτούς... Αλλά κάτι από τα βάθη της καρδιάς με σταματάει! Συχνά αισθάνομαι εγκαταλελειμμένος ανάμεσά τους. Αισθάνομαι σαν ένα νησί λύπης και πόνου στο μέσο ενός "ωκεανού ευτυχίας". Γιατί αυτοί μπορούν να είναι ευτυχισμένοι κι εγώ όχι; Ποιος κάνει λάθος Χριστέ; Αυτοί ή εγώ; Αν υπάρχουν γιατί δεν έρχεσαι να μου δώσεις μια καθαρή και σίγουρη απάντηση;

Όσοι δεν έχουν ιδέα για Σένα, δεν ξέρουν τίποτε άλλο από το να διασκεδάζουν, να ζουν τη ζωή τους και τα νειάτα τους. Αλλά με εμένα τι θα γίνει; Σαν να έχω στη ψυχή μου ένα παιδάκι που κοιτάζει γύρω του τους ανθρώπους και του έρχεται να κλαίει... δεν καταλαβαίνω συχνά λόγους και συμπεριφορές...

Γιατί μόνο τα μάτια μου έχουν δάκρυα πόνου; Μόνο εγώ πρέπει να κλαίω; Μόνο εγώ δεν έχω το δικαίωμα να είμαι ευτυχισμένος. Μήπως Εσύ μ' εμποδίζεις να είμαι σαν τους άλλους; Και γιατί το κάνεις αυτό; σως δεν καταλαβαίνω τι περιμένεις από εμένα... Ίσως δε μπορώ να διακρίνω το θέλημά Σου...

Όλοι μου ζητούν, σχεδόν με υποχρεώνουν να είμαι σαν αυτούς ... Αλλά Εσύ δε λες τίποτα. Απολύτως τίποτα ... ούτε μια λέξη! Και πώς να ξέρω τι θέλεις από εμένα; Τρέφομαι με δάκρυα και πάλι με δάκρυα ... Δε μπορώ να κλάψω μπροστά στους φίλους μου. Ξέρεις καλά ότι κοντά τους προσπαθώ να χαμογελώ και να φαίνομαι

ευτυχισμένος. Ενώ αν κάποια μέρα δεν καταφέρω να υποκριθώ τον ευτυχισμένο και η λύπη μου πιέζει όλη μου την ύπαρξη κανείς δε με ρωτάει τι έχω. Άραγε δεν τους ενδιαφέρει; Μήπως δε βλέπουν και δεν καταλαβαίνουν;

Αγαπώ το Θεό, αλλά δεν ξέρω πώς να το αποδείξω ... Αρχίζω να πιστεύω ότι τα πάντα είναι μάταια! Ποιος μπορεί να τα καταλάβει όλα αυτά; Σε ποιόν να παραπονεθώ; Παλεύω με τον εαυτό μου και προσεύχομαι σε Σένα. Κανείς δε με μαθαίνει πως και τι πρέπει να σου πω. Προσεύχομαι όπως μου έρθει. Έφτασα να κρύβομαι ακόμη κι από την οικογένειά μου. Οι γονείς μου χαίρονται όταν πηγαίνω στη ντισκοτέκ, αλλά δε χαίρονται όταν προσεύχομαι. Ποιος έχει δίκιο, Ιησού;

Και γονατίζω στα κλεφτά και ψάχνω λόγια. Ίσως πιο πολύ κλαίω. Τι θέλεις να σου πω; Πιστεύω ότι ξέρεις τα πάντα και δεν έχεις ανάγκη τα λόγια μου, αλλά ωστόσο αισθάνομαι ότι με ακούς. Και αν δεν αισθανόμουν ούτε από Εσένα έλεος και αγάπη, είμαι σίγουρος ότι θα τρελαινόμουν από τον πόνο και τη μοναξιά. Ίσως δεν προσεύχομαι καλά. Ίσως και να μην προσεύχομαι καθόλου. Αλλά προσπαθώ. Πρέπει! Επειδή δε μπορώ να είμαι σαν αυτούς που δεν προσεύχονται ...

Για Σένα γνωρίζω ότι δεν μπορείς παρά να συγχωρείς και ν' αγαπάς. Ακόμη ξέρω ότι στο πέρασμά Σου από τη γη το κάθε δευτερόλεπτό Σου ήταν ένας ωκεανός πόνου. Δε γέλασες ούτε μια φορά! Ίσως να χαμογέλασες λίγο... Ξέρω σίγουρα ότι έκλαψες· όχι για Σένα αλλά για τους άλλους. Και ξέρω ότι δεν υποσχέθηκες σε κανέναν στη γη ευτυχία, εδώ και τώρα. Υποσχέθηκες όμως τα καλύτερα για την Βασιλεία των Ουρανών. Αλλά γιατί όλα αυτά; Τελικά δε μπορείς να δώσεις κάτι για τη θλιμμένη μου εφηβεία; Δεν αξίζω ένα χαμόγελο και μία ώρα ευτυχίας;

Πόσο θα ήθελα να μου απαντήσεις.

Δηλαδή να καταλάβω ότι ο κόσμος με υποχρεώνει να υποφέρω; Ίσως έτσι να είναι. Μου είναι εύκολο να Σου γράψω ότι ο κόσμος γύρω μου είναι εγωιστής, ψεύτης και διεστραμμένος. Εσύ τα ξέρεις καλύτερα από εμένα! Με πληγώνει η αδιαφορία τους. Με πληγώνει η κακία και η υποκρισία τους.

Σε ποιον να παραπονεθώ; Σ' αυτούς που δεν κλαίνε πια; Ακόμη θέλω να σου πω ότι με πονάει η βρωμιά που βλέπω γύρω μου. Πόσην υπομονή να κάνω ακόμα και για πόσο ακόμη θα μπορέσω να διατηρήσω αυτή τη σταγόνα αξιοπρέπειας και αγνότητας ανάμεσα σε ανθρώπους που δεν ξέρουν τίποτε άλλα απ' το να μιλάνε και να σκέφτονται βρώμικα; Πώς να εξηγήσω σε Σένα τον Αναμάρτητο ότι σ' αυτόν τον κόσμο τα πάντα συνοψίζονται στη διαφθορά; Δε βλέπεις άραγε τη γενική κατάπτωση που τείνει να με ρουφήξει σαν ένας τυφώνας; Όλοι θέλουν μόνο σεξ, ναρκωτικά, δυνατές συγκινήσεις

Δεν έμεινε σχεδόν τίποτα καθαρό σ' αυτόν τον κόσμο. Σου γράφω ειλικρινά ότι προσπαθώ με όλη μου τη ψυχή να πιστέψω σε Σένα. Και αναρωτιέμαι αν θα τα καταφέρω... Ο κόσμος που δημιούργησες θα έπρεπε να είναι καλός. Έτσι τον θέλησες, έτσι τον αγάπησες. Αλλά τώρα τι καλό υπάρχει σ' αυτόν; Μέχρι και το χορτάρι, η ομορφιά ενός λουλουδιού και το χαμόγελο ενός παιδιού «τσαλαπατούνται» ή και αγνοούνται. Και τότε τι και ποιος με βοηθάει να πιστέψω σε Σένα;

Έγινε στόχος ειρωνειών των γύρω μου. Εάν μιλούσα βρώμικα και ζούσα μια ζωή πρόστυχη κανείς δε θα γελούσε μαζί μου. Δε θα έβλεπαν κάτι το διαφορετικό, θα με θεωρούσαν δικό τους. Ωστόσο εγώ δε θέλω να φτάσω να γίνω αυτό που τώρα με αηδιάζει.

Εάν Εσύ, Ιησού, ζούσες για μια μέρα στην κοινωνία που εγώ ζω, τι θα έκανες; Αλλά ποιος μπορεί να μου πει; Όλοι χαίρονται γύρω μου, εγώ δεν τα καταφέρνω. Ωρες - ώρες απελπίζομαι Ιησού. Αξίζει να υποφέρω κι αν ο κόσμος έχει δίκιο όταν μου λέει ότι δεν υπάρχουν, ότι είσαι ένας μύθος; Μήπως δεν κάνω τίποτε άλλο από το να χάνω τις χαρές και τις ικανοποιήσεις της νιότης; Μήπως μετά το θάνατο δεν υπάρχει τίποτα; Μήπως δε θα είμαι ευτυχισμένος και στην άλλη ζωή;

Μήπως δε βλέπεις ότι πολλοί γύρω μου δεν πιστεύουν σε Σένα; Πολλοί ορκίζονται ότι είδαν εξωγήινους και ότι θα ήθελαν πολύ να υπάρχουν, αλλά Εσένα δε Σε δέχονται. Πιστεύουν σε χαμένους πολιτισμούς, αλλά για Σένα δε θέλουν ν' ακούσουν. Θέλω ακόμη να ξέρεις ότι κάποιες φορές η μοναξιά μου γίνεται απόλυτη. Δε ξέρω σε ποιον να έχω εμπιστοσύνη. Ποιος είναι στ' αλήθεια φίλος μου; Ζω 17 χρόνια σ' αυτή τη γη και ακόμη δεν ξέρω σε ποιον να έχω εμπιστοσύνη. Συχνά προδόθηκα, συχνά πληγώθηκα. Από ποιον; Από εκείνους που το περίμενα λιγότερο, που περίμενα μια αληθινή στήριξη... Αν θα ήμουν σίγουρος ότι είσαι κοντά μου... Αν θα μπορούσα για λίγα λεπτά ν' ακουμπήσω το κεφάλι μου στην αγκαλιά Σου και να αισθανθώ ότι Κάποιος με συγχώρησε και με αγάπησε πραγματικά.

Εσύ άραγε είχες φίλους; Δείξε μου, μάθε μου τι είναι φιλία! Κάποιος μου είπε ότι οι κορυφές των βουνών δεν έχουν πατηθεί τόσο όσο οι πλατείες. Όσο πιο ψηλά ανεβαίνεις, τόσο λίγοι σε συντροφεύουν στο δρόμο. Εγώ προσπαθώ να ανέβω προς Εσένα. Γι' αυτό μένω όλο και πιο μόνος. Όλο και πιο απογοητευμένος. Μ' εγκαταλείπουν σταδιακά όλοι όσοι είχα εμπιστοσύνη. Δε με καταλαβαίνουν, δε με πιστεύουν. Ίσως δε φταίνε αυτοί. Δεν μπορούν να μου δώσουν ότι ζητώ, επειδή δεν έχουν από πού. Δεν τους έμαθε κανείς τι είναι αφοσίωση, φιλία, ειλικρινής αγάπη, αυτοθυσία... Ίσως!

Οι άνθρωποι δε δίνονται πια ολοκληρωτικά. Μένει πάντοτε μια σκιά εγωισμού στον καθένα μας. Ίσως και φοβούνται να δοθούν ολοκληρωτικά θυσιάζοντας τον εαυτό τους. Ίσως και να μη μου έχουν εμπιστοσύνη. Ίσως και εγώ όμως ν' απογοητευτώ τους άλλους. Αλλά ωστόσο έχω ανάγκη ένα στήριγμα σ' αυτόν τον κόσμο, έναν ώμο ν' ακουμπήσω το κεφάλι μου.

Έχω ανάγκη κάποιον που να σκέφτεται και να αισθάνεται σαν εμένα. Να έχω τουλάχιστον που και που τη βεβαιότητα ότι δεν περιπλανιέμαι μάταια σ' έναν κόσμο ψεύτη και εγωιστή. Έχω την ανάγκη να λέω κάπου τον πόνο μου.

Θα ήθελα να τα λέω όλα αυτά σε Σένα. Αλλά μερικές φορές μου φαίνεται ότι είσαι πολύ μακριά! Γιατί άφησες μια τόσο μεγάλη απόσταση ανάμεσα σε εσένα και σε εμένα Ιησού; Γιατί κάποιες σπάνιες φορές αισθάνομαι ότι μ' αγαπάς, ότι με συγχωρείς, ότι με βοηθάς σε κάθε στιγμή της ζωής μου, ενώ τις πιο πολλές φορές αισθάνομαι ότι ούτε δεν ξέρεις εάν υπάρχω. Μήπως επειδή αμαρτάνω και οι αμαρτίες μου Σε απομακρύνουν και σε λυπούν; Μήπως πιστεύεις ότι μου αρέσει να βυθίζομαι στη λάσπη, τη βρωμιά την οποία και εγώ σιχαίνομαι και θέλω ν' απαλλαγώ απ' αυτήν μια για πάντα;

Μισώ την αμαρτία, αλλά μου φαίνεται αδύνατον να μην κάνω λάθος. Όταν πέφτω, αισθάνομαι κατάθλιψη. Τότε καταλαβαίνω τι είναι κόλαση. Και υπόσχομαι να μην επαναλάβω το ίδιο λάθος. Αλλά είμαι ένα παιδί, Ιησού και είμαι αδύναμο. Είμαι μόνος σ' έναν κόσμο βρώμικο και υποκριτή. Αλήθεια, δεν τα ξέρεις όλα αυτά; Και ωστόσο αμαρτάνω ... Μερικές φορές μισώ τον εαυτό μου. Θα έδινα το παν να ξεκινώ κάθε φορά απ' την αρχή. Αλλά ξέρω ότι δε γίνεται ...

Τι είναι το καλό; Τι είναι το όμορφο; Ποιος θα με μάθει; Ποιος θα με μάθει; Ποιος θα μου δείξει; Με αφήνεις να διαλέξω μόνος. Ξέρω ότι σέβεσαι την ελευθερία μου... Αλλά δώσε μου ένα σημάδι ότι βρίσκομαι στον καλό δρόμο!

Σε παρακαλώ και κάτι ακόμη... Να μου πεις ποιος είμαι και ποιος ο σκοπός μου στη γη. Οι άλλοι με ειρωνεύονται όταν ακούν αυτή μου την επιθυμία. Εσύ μ' έφερες σ' αυτόν τον κόσμο; Και τι περιμένεις από εμένα;

Υπάρχει Ιησού ζωή μετά το θάνατο; Την απάντηση δε μπορώ να τη βρω στους γύρω μου. Αυτοί ζουν μόνο για το σήμερα. Για να ικανοποιούν τις ορέξεις και τις επιθυμίες τους. Δε σηκώνουν τα μάτια τους πέρα από τον ορίζοντα, πέρα από το αύριο. Είναι αλήθεια ότι κάνουν πλάνα για το μέλλον. Σε πλάνο όμως διανοητικό και υλικό. Μου φαίνεται ότι θεωρούν τους εαυτούς τους, αθάνατους, ποτέ δε θέτουν το θέμα του θανάτου. Ποιον να πιστέψω; Βοήθα με να πιστέψω ...

Λέγονται τόσα πολλά για Σένα... Υπάρχουν γνώμες που αντιφάσκουν ολοφάνερα, Χριστέ! Όλο και πιο λίγες φωνές λένε ότι είσαι ο Υιός του Θεού ο ενανθρωπήσας για τη σωτηρία μας. Για να μη πω και ότι για το Σταυρό και την Ανάσταση μόνο στις εκκλησίες μιλάνε πια. Για πολλούς δεν είσαι παρά ένας άνθρωπος σαν όλους τους άλλους. Σε κατέβασαν στο επίπεδό τους, σ' έκαναν κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσή τους, μήπως και τους κρίνεις, μήπως και αποκτήσεις κανένα δικαίωμα να τους επιπλήξεις για κάτι. Αυτοί θέλουν να είσαι ένας σαν κι αυτούς. Το ίδιο βρώμικος, το ίδιο άσχημος, το ίδιο εμπαθής.

Ενώ Εσύ, Χριστέ, δε λες τίποτα. Δε θέλεις κι Εσύ να υπερασπιστείς τον εαυτό Σου;

Διάβασα το «Μύθο του Μεγάλου Ιεροεξεταστή». Πόσο δίκιο είχε ο ιδιοφυής συγγραφέας! Εσύ δεν ξέρεις να υπερασπιστείς τον εαυτό Σου. Δεν το έκανες ούτε μπροστά στον Πιλάτο. Δεν το έκανες ούτε μπροστά στα εκατομμύρια των Πιλάτων και των Ιούδων των ημερών μας. Εσύ μόνο σωπαίνεις, αγαπάς και σε όσους εξομολογούνται τις αμαρτίες τους στον πνευματικό, σβήνεις τις αμαρτίες τους με το σπόγγο του ελέους Σου. Ίσως θα έπρεπε εγώ να σωπάσω και Εσύ να μιλάς ... θα έπρεπε η βρωμιά και το κακό να εξαφανιστούν, ενώ ότι είναι καθαρό και όμορφο να έχει μια ευκαιρία στη ζωή και στο φως.

Θα ήθελα να Σου γράψω κι άλλα. Αλλά Εσύ τα ξέρεις όλα. Εσύ δεν έχεις ανάγκη τα λόγια μου, αλλά εμένα, την καρδιά μου. Εσύ δεν έγραψες τίποτα ...ούτε μια λέξη. Εσύ μόνο αγάπησες. Θυσιάστηκες και θεραπείσες τις αδυναμίες μας και τα βάσανά μας.

Θεράπευσέ με και εμένα Ιησού

Δώσε μου δύναμη να υπάρχω.

Από το βιβλίο "Invitatii la libertate" μοναχού Παυλίνου

perivolipanagias.blogspot.gr